

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1336/2023
31.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Дубравке Дамјановић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Кезића, поднетом против правноснажног решења Апелационог суда у Крагујевцу Кж-ТОИ 2/23 од 26.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Кезића, поднет против правноснажног решења Апелационог суда у Крагујевцу Кж-ТОИ 2/23 од 26.09.2023. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж-ТОИ 2/23 од 26.09.2023. године, године, делимичним уважавањем жалбе Главног јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Ужицу, преиначено је решење Основног суда у Ужицу 3 ТОИ-1/22 од 05.07.2023. године, тако што је Апелациони суд делимичним усвајањем захтева Главног јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Ужицу ОИК 3/17 од 15.06.2018. године, уређеног поднеском од 05.05.2023. године, на основу одредбе члана 44. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, трајно одузео имовину проистеклу из кривичног дела и то: пословни простор површине 52 м², број посебног дела 2 у приземљу стамбено – пословне зграде која се налази изграђена на катастарској парцели .. К.О. ... уписане у лист непокретности број .. К.О. ... и путничко моторно возило марке „Ford ...“ рег. ознаке ..., чији је власник осуђени АА, који је правноснажном пресудом Основног суда у Ужицу К 561/17 од 21.12.2017. године оглашен кривим због кривичних дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и новчана казна у одређеном износу од 50.000,00 динара и кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и новчана казна у износу од 50.000,00 динара, за која кривична дела му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 1 године и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико у року од 2

године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, те је осуђен на јединствену новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, док је у преосталом делу жалба јавног тужиоца одбијена као неоснована.

Истим решењем одређено је да се управљање трајно одузетом имовином из става 1. тог решења поверава Дирекцији за управљање одузетом имовином.

Наведеним решењем наложено је Републичком геодетском заводу – Служби за катастар непокретности К.О. Ужице да на непокретности која је трајно одузета од власника осуђеног АА и описана у ставу 1. овог решења изврши упис одлуке о трајном одузимању имовине.

Истим решењем наложено је Министарству унутрашњих послова, ПУ Ужице, Одељење саобраћајне полиције да у Јединствени регистар моторних и прикључних возила за путничко моторно возило које је трајно одузето од власника осуђеног АА и описано у ставу 1. овог решења изврши упис одлуке о трајном одузимању имовине.

Против наведеног правноснажног решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Предраг Кезић, због повреде закона из члана 485. став. 1. тачка 1) ЗКП, а из образложења захтева произилази да је исти поднет због повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијано решење, тако што ће одбити жалбу Основног јавног тужиоца у Ужицу и потврдити решење Основног суда у Ужицу 3 ТОИ бр. 1/22 од 05.07.2023. године.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажног решења против кога је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује да је у побијаном решењу примењен Закон о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“, бр. 32/13 и 94/16), а не важећи Закон о трајном одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“, бр. 32/13, 94/16 и 35/19) који, у члану 82. императивно прописује да ће се започети поступци до дана ступања на снагу тог закона окончати по одредбама тог закона, а што у конкретном случају није учињено. Бранилац даље наводи да актуелни закон у одредби члана 2. прописује кривична дела на која се примењују одредбе закона, између осталог за кривично дело пореска утаја из члана 225. став 2. и 3. ЗКП, који у ставу 2. као квалификаторну околност предвиђа износ чије се плаћање избегава из става 1. овог члана да мора прећи износ од 5.000.000,00 динара, па како је окривљени у конкретном случају оглашен кривим због пореске утаје у мањем износу од тога, примена одредби овог закона у односу на кривично дело за које је окривљени АА правноснажно осуђен није прописана.

Основни јавни тужилац у Ужицу је дана 15.06.2018. године поднео захтев за трајно одузимање имовине чији је власник осуђени АА, за коју постоји основана сумња да је проистекла из кривичног дела и то имовине ближе наведене у том захтеву, а пошто је окривљени АА већ био правноснажно осуђен између осталог и за кривично дело пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ пресудом Основног суда у Ужицу К 561/17 од 21.12.2017. године, дакле у време важења Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“, бр. 32/13 и 94/16-у даљем тексту ранији закон) који је у члану 2. став 1. тачка 5. прописивао да се одредбе овог закона примењује на кривична дела против привреде, између осталог на кривично дело пореска утаја из члана 229. став 2. КЗ за које кривично дело је окривљени АА између осталог правноснажно осуђен.

Одредбом члана 4. став 4. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“, бр. 32/13, 94/16 и 35/19 у даљем тексту важећи закон) који је важио у време доношења побиганог решења прописано је да се ако одредбама овог законика није другачије прописано, сходно примењује Законик о кривичном поступку.

Ранијим Законом о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, који је важио у моменту подношења захтева за трајно одузимање имовине, чији је власник осуђени АА, који је био правноснажно осуђен за кривично дело, између осталог, пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ, наведено кривично дело је тим законом било прописано као кривично дело на које се примењује овај закон, па је по налажењу Врховног суда, правилан став суда изнет у решењу против кога је поднет захтев за заштиту законитости, да је у том смислу испуњен услов за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела, а да одредбе важећег закона, којим је прописано да ће се започети поступци до дана ступања на снагу овог закона, окончати по одредбама овог закона, нису од утицаја на постојање услова у погледу постојања кривичног дела за које се може изрећи трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела, већ је наведена законска одредба процесног карактера и односи се само на правила по којима се води поступак по захтеву за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела, у ком смислу нема места примени члана 5. КЗ, који се односи на примену материјалног права. Ово тим пре што је кривично дело за које окривљени АА правноснажно осуђен и у односу на које је поднет захтев за трајно одузимање имовине, по тада важећем закону, изменама тог закона само пренумерисано, па је Врховни суд наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио као неосноване.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи и да је побиганим решењем повређен закон, на тај начин што Основни јавни тужилац у Ужицу, ни у претходном, ни у новелираном захтеву за одузимање имовине проистекле из кривичног дела, није навео вредност имовине чије се одузимање тражи.

Одредбом члана 44. став 2. важећег Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела (а одредбу идентичне садржине је садржао и раније важећи закон) прописано је да решење о трајном одузимању имовине садржи податке о власнику, законски назив кривичног дела из пресуде, податке о имовини која се одузима, односно вредност која се одузима од власника ако је располагао имовином проистеклом из кривичног дела у циљу осујећења и њеног одузимања и одлуку о

трошковима управљања привремено одузетом имовином имовинскоправном захтеву оштећеног и трошковима заступања.

Из цитиране законске одредбе произилази да решење о трајном одузимању имовине проистекле из кривичног дела мора садржати вредност која се одузима од власника, ако је власник располагао имовином проистеклом из кривичног дела у циљу осујећења њеног одузимања, што у конкретној ситуацији није случај, па побијано решење назначење вредности те имовине није требало ни да садржи, а супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА од стране Врховног суда оцењени су као неосновани.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар-саветник
Татјана Миленковић, с. р.

Председник већа-судија
Дубравка Дамјановић, с. р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић